

REFORMA LABORAL

ESTAFA a la classe obrera

En record de David King (1943-2016)

nº 177 - gener 2022 - donatiu 2 euros

Editorial	pàg 3	Immigració :	pàg 17
Pàgines centrals	pàg 12-13	Regularització, ¡ARA!	
Reforma laboral, estafa a la classe obrera		Pensions: Situació de la reforma 2021	pàg 18-19
Política:	pàg 4-9	Habitatge:	pàg 19
Política sanitària Sí, control social, NO		València: La Saïdia per a qui l'habita	
Pressupostos Generalitat: ERC-JxC-Comuns		Universitats: Aturem la Llei Castells	pàg 20-21
En defensa de l'escola pública i la immersió		Internacional:	pàg 21-24
Sindical:	pàg 10-11 i 14-17	Xile: eleccions i matrimoni igualitari	
Lluita contra l'icetazo		Portugal: eleccions 30 de gener	
Nissan,		Suplements: Amb el metall de Cádiz!	
Galiza: treballadores d'ajuda a domicili		Situació política, tasques i programa (XV Conferència)	

Mare of Easttown,

minisèrie nordeamericana de set capítols

creada per *Brad Ingelsby* i dirigida per *Craig Zobel*

Ens van arribar tants avals sobre aquesta sèrie que, abans de veure-la, ja sabíem que no ens defraudaria. Després de disfrutar-la constatem la certesa dels nostres avaladors. Queda dit.

Primer aval: l'actriu Kate Winslet interpreta la detectiu Mare Sheehan. La resta d'elements són prou habituals: un petit poble, un assassinat, i la vida personal de la detectiu. L'entreteniment està servit.

Les crítiques expliquen que la trama atrapa l'espectador, i no menteixen. Com ho aconsegueix? Bàsicament amb dos aspectes. D'una banda la narració dels fets els va servint sense pausa, al temps que va donant entrada als personatges, sense descans però sense atabalar; fàcil de dir però una mica més complicat de fer, dosificar la informació, generar expectatives i provocar

sorpresa, però sense trencar la dinàmica i mantenint el ritme. Quan això passa se'n diu qualitat.

L'altre aspecte a destacar és la complexitat del personatge de la detectiu, que està dibuixat per mostrar la seva gran força i també la seva tremenda debilitat, i aquest binomi resulta fascinant quan Kate Winslet va d'un punt a l'altre de manera subtil. El contrast entre el decurs de la seva vida professional, i el contingut de la seva vida personal ofereixen aquesta dualitat que ajuda a construir el retrat d'un personatge humà i complex, és a dir real, lluny d'estereotips.

La història té més elements que li aporten vida i que trobem interessants: parla de temes delicats com el suïcidi, la salut mental i la violència domèstica. Encara que parlem «només» d'una sèrie policíaca trobareu que tot és molt real i versemblant, amb voluntat de documental: aconsegueixen que tot t'importi, perquè et mostren el retrat d'una comunitat -empobrida i desoladora- on tenen lloc esdeveniments terribles, i et fan arribar com els seus habitants els enfronten i els assumeixen.

Entreteniment de qualitat, nivell gourmet.

En homenatge a David King

La portada del nostre diari és un homenatge al dissenyador gràfic britànic David King (1943 – 2016), que va dedicar gran part de la seva carrera a la recopilació d'imatges propagandístiques i fotografies de la Revolució Russa, especialment sobre Trotski.

Com a dissenyador va ser un col·laborador incansable dels moviments antiracistes i antinazis de la seva època. Més informació (en anglès) a <https://davidkingdesigner.com/>

Un mes per acabar de dissipar dubtes, a qui li quedessin, sobre el govern del PSOE-Unides Podemos: estafa als i les pensionistes amb una pujada de 2'5% davant el 6,7% de l'IPC a 1/1/2022 (5'5% a novembre). **Pèrdua del poder adquisitiu per als i per a les treballadores públiques amb el 2% d'increment salarial que fixen els pressupostos (PGE). Aprovació de l'icetazo**, contra el qual es va fer la vaga del 28/10/202. Uns **PGE** que no responen a cap gir social ni blinden uns serveis públics essencials contra la pandèmia, sinó que **entreguen els fons europeus a les grans empreses i amb pujades espectaculars en partides com la compra de material militar**. I, per acabar, **la no-reforma de la reforma laboral del 2012, al dictat de la UE, avalada per la patronal perquè consolida el model actual i aplaudida per la FAES d'Aznar**. Mentre, el govern **no fa res per intervenir els preus ni els beneficis del sector elèctric**. La factura de la llum s'ha incrementat aquest any un 41% de mitjana, segons l'OCU.

La pèrdua del poder adquisitiu dels i de les treballadores és generalitzada. Només el 20% tenen algun tipus de clàusules de revisió de sous al conveni: a 2008 eren el 70%. La mitjana de creixement dels salaris als convenis signats aquest 2021 ha estat de l'1,5%. Totes aquestes decisions del Govern PSOE-IU/Podem han comptat amb el suport de CCOO i UGT. Com també l'acord per posar fi la **vaga del metall de Cádiz**, signat sense consulta, quan aquesta es convertia, més enllà d'un tema laboral, en un problema social i polític. El **govern recompensava els grans sindicats amb un augment de subvencions del 93'2% en dos anys**, més partides dels fons europeus per renovació de les seus sindicals.

Mentre, els compromisos de diàleg amb el govern català continuen sense dates ni continguts, només com esquer. **Podemos/Comuns** fa de pont entre Madrid i Barcelona, i dona els seus vots a uns **pressupostos** de la Generalitat, que retallen serveis públics i privatitzen. I en el **canvi de cromos**, també l'Ajuntament de Barcelona aprovava els seus comptes. Però la **repressió no s'atura** i la llarga llista de quasi 4000 represaliades esperen torn per passar pel jutjat. Però no es limita al **procés català**, sinó que l'hem vist a la vaga del metall en **Cádiz**, amb els **6 de Saragossa** o el procés **d'il·legalització d'Izquierda Castellana**.

Si no generem una alternativa a l'esquerra, aquesta política que dona l'esquena a les reivindicacions obreres i populars, serà el preludi d'un govern de Casado/Ayuso i Abascal. **La recomposició política i sindical de l'esquerra és una exigència inajornable**. Davant les contínues claudicacions i traïcions de CCOO i UGT, creixen altres expressions de **sindicalisme combatiu**. Cal avançar amb la **coordinació d'aquests sectors**, com van fer al metall a Cádiz o les interines, per impulsar la lluita. Juntament amb la reorganització sindical cal avançar en la política, a l'esquerra de la nova refundació del

Partit Comunista que emmascara el projecte de la ministra Yolanda Díaz i que serà un nou rentat de cara de les velles direccions reformistes.

Xile barra el pas a Kast: el 19/12/2021, a la segona volta de les eleccions i amb una alta participació, Gabriel Boric d'*Apruebo Dignidad*, -pacte entre Partit Comunista i el Frente Amplio (PC-FA)-, derrotava, per més de 11 punts i un milió de vots de diferència, el candidat de la dreta pinochetista, José Antonio Kast, contra tot pronòstic. Però una àmplia reacció popular donà a Boric la victòria. En saber-se els resultats, una gran gentada tornava a ocupar la *Plaza de la Dignitat*, símbol del *estallido* del 2019.

Els antecedents van ser l'ampli triomf d'octubre del 2020 de l'*apruebo* al referèndum per canviar la constitució de Pinochet (78% sí, 22% no) i les eleccions constituents de maig del 2021, en les quals les llistes independents -i no el front PC-FA- van tenir uns resultats espectaculars recollint el desig de ruptura. Així, un ampli sector que vol el canvi no s'identifica amb l'acord PC-FA, i no el vota a la primera volta. A la segona volta, davant l'amenaça de Kast, intervé massivament per barrar-li el pas. Les nostres companyes i companys de la **secció xilena de la UIT-QI, el Movimiento Socialista de los y las trabajadoras (MST)**, van demanar vot nul en primera volta, i vot crític per Boric en la segona, ja que no compartim el seu programa.

Xile ha estat un paradís per les inversions de les grans empreses multinacionals, i un dels països del món amb més desigualtats socials. L'Estat espanyol n'és el segon inversor estranger, després dels EUA: Ferrovial, Repsol, Santander, Telefónica, ... Sánchez va donar suport explícit a Piñera en plena repressió de l'*estallido* i més tard enviava policia i Guàrdia Civil per a formació dels odiats *carabineros*. Ara les multinacionals espanyoles veuen amb recel el gir a l'esquerra que reclama el poble xilè. Gabriel Boric, en campanya, enviava un missatge d'agraïment als partits que formen el govern espanyol, al qual elogiava per protegir els i les treballadores i pensionistes... malament anem.

La derrota de Kast és un pas molt important per evitar la mà de ferro contra el poble xilè mobilitzat. Però tot està per fer, començant per alliberar els i les preses, investigant i castigant la repressió, derogant l'odiada constitució de Pinochet, acabant amb l'opressió que pateix el poble maputxe, reconeixent el dret a l'avortament, aturant l'espoli de les multinacionals de recursos minerals o l'aigua, i resolent les urgents necessitats dels i de les treballadores. Avenços que dependran de la mobilització obrera i popular.

5/01/2022

LI

6ena onada de la pandèmia: Passaport covid i toc de queda

Política sanitària SÍ, control social NO

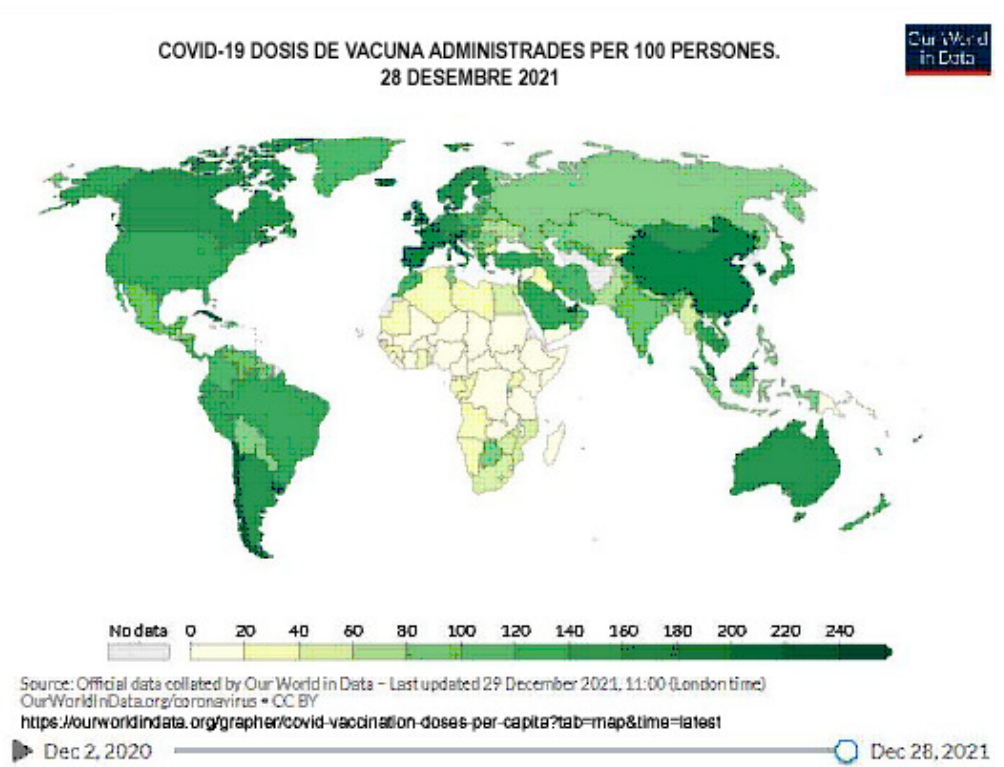
La pandèmia entra en la sisena onada i les xifres no només de contagis sinó de morts tornen a disparar-se. El mes de novembre les morts que superen la mortalitat esperada (Monitorització de la mortalitat MoMO) pujaven a 2.994 més, mentre que el Ministeri de Salut només en comptabilitzava 700 per Covid. Oficialment, ja són gairebé 90.000 morts reconeguts a nivell estatal, i 24.000 a Catalunya.

I davant aquest repunt de la pandèmia, associat a noves variants com l'òmicron- què responen els governs? No hi ha una política per frenar la pandèmia a nivell mundial, l'única sortida possible. I a casa nostra, ni el govern central ni els autonòmics s'han preocupat de reforçar com caldria la sanitat pública. Només veiem mesures que culpabilitzen la gent – quan justament s'ha completat massivament amb la vacunació i amb les indicacions sanitàries-, i s'imposa la divisió de la gent i el control social, amb mesures com el certificat covid o el toc de queda. Però com diu el Col·legi de Metges, el cas és que «*les restriccions simbolitzen el fracàs de la gestió de la pandèmia*»

El Govern espanyol «progressista» PSOE-IU/Podem és responsable com la resta de la Unió Europea, els Estats Units o el Japó que van votar a l'Organització Mundial del Comerç contra la petició de més d'un centenar de països encapçalats per Sudàfrica i l'Índia, d'alliberar les patents mentre duri la pandèmia. Els mateixos governs que acaparen les dosis disponibles per destinar-les al reforç o la immunització del les criatures, abans que arribin als col·lectius en més vulnerables i el personal sanitari al Sud global. Una vergonya per a un govern que es presenta com d'esquerres i solidari. Mentre els recursos sanitaris –i les vacunes entre ells- no estiguin a l'abast de tota la població mundial, no només es multipliquen les morts evitables i es priva a milers de milions de persones del dret universal a la salut,

sinó que no es frenen les contínues mutacions del virus i la seva expansió. Des de la UIT-QI, la nostra organització internacional, varem impulsar una campanya internacional sota aquesta exigència d'alliberament de les patents de vacunes i recursos mèdics contra la pandèmia, l'única fórmula per sortir del pou

El Govern espanyol i les comunitats autònomes no han aplicat un pla de xoc per enfortir el sistema sanitari públic, ni a Atenció Primària ni a d'altres nivells. Per contra, s'han acomiadat tots els sanitaris contractats de reforç, fins a 28.000 a finals d'any¹. Només tres autonomies no ho

han fet –Catalunya, Castella i Lleó i Rioja-, però tampoc han fet res per posar la sanitat pública a l'alçada del repte: així, el 60% del personal sanitari català és temporal, precari, per no parlar de la situació salarial. Però l'exconsellera Alba Vergés va endegar el pagament a la sanitat privada cde ompensacions (apart les suculentas subvencions, 43.400 euros per malalt a UCI) durant la 1a onada, i el gener 2021, es va renovar el decret, pagant amb caràcter retroactiu des de març 2020, als hospitals concertats i privats 418 euros per dia **per cada llit reservat** d'atenció hospitalària!! I es mantenen els contractes milionaris amb Ferrovial pel 061... Tot això amb uns pressupostos de 2022 que no arriben a destinar el 25% per la primària

(queda sota del 17%), i es manté l'entramat d'empreses privades i fundacions, com es reflecteix en el brutal creixement dels serveis externalitzats en un 55,8%, davant de l'increment del 7,8% en personal propi (aplicant la privatitzadora Ilei Aragonés que s'havia tombat).

Després de 2 anys de pandèmia i afrontant la sisena onada, aquesta política és criminal. Els governs, en lloc d'assumir aquesta greu irresponsabilitat, continuen culpabilitzant la gent, aplicant mesures de control social, insten a reduir l'ús del sistema de salut, i imposen una pressió intolerable sobre el personal sanitari, tot plegat per evitar que aquesta sanitat pública infradotada se sature. **Aquest és el sentit de les mesures de control social com el certificat covid o el toc de queda: són cortines de fum –com la mascareta en exteriors- davant una crisi sanitària totalment descontrolada. Mesures totes elles que rebutgem .**

Està científicament demostrat que el fet d'estar vacunat no frena els contagis. Aleshores quin sentit té que el que té el certificat covid pugui entrar en un bar i el que no està vacunat no, si el grau de risc per un tercer és el mateix? La política del passaport sanitari té efectes nefastos. Avença en l'assenyalament de col·lectius, com si els no vacunats fossin responsables de la pandèmia. A SEAT per exemple l'empresa separa al menjador els treballadors no vacunats. Com podem permetre aquest assenyalament i divisió?

Rebutgem el principi individualista de la llibertat individual per sobre de tot, que aprofita l'extrema dreta per canalitzar el rebuig contra el control social dels governs. Cal imposar mesures que evitin riscos per terceres persones. Però no el xantatge ni la discriminació, que assenyalen a qui no està vacunat, per forçar-lo a vacunar-se. Volem una política de sanitat pública, però no acceptem que l'estat et tuteli sobre el que has de fer i el que et convé, perquè en aquest camí no hi ha fi.

Com podem posar als cambrers d'un bar a enregistrar qui entra a l'establiment o a fer fora a qui no s'ha vacunat? Com quan els veïns sortien a escridassar a altres veïns que sortien de casa seva durant el confinament? No volem normalitzar el control i l'enfrontament social.

Ara la Generalitat torna a imposar el toc de queda. Com abans amb l'estat d'alarma (que va anar aparellat de la militarització dels carrers, amb la policia, els mossos, la guàrdia civil i fins i tot l'exèrcit- amb carta blanca aplicant la llei mordassa), ara sembla s'aplicarà d'amagat, amb els increments de mossos ja promesos per interior –segons Elena, a base d'hores extres òbviament pagats amb els diners públics que no arriben a Sanitat- per a fer «complir» el toc de queda. Rebutgem la política policial per fer front la crisi sanitària. El toc de queda s'ha justificat amb una campanya inacceptable de criminalització de la

joventut. Podem anar en un transport públic com a sardines (perquè tampoc s'ha volgut reforçar) però no es pot estar al carrer a partir de la una?

- **El que cal és que els centres d'Atenció**

Primària puguin fer un seguiment en condicions de la salut dels seus pacients, que rebiatenció davant els primers símptomes i que hi hagi capacitat per respondre també a les altres malalties.

- **El que cal és que hi hagi un accés lliure i gratuït als tests d'antígens o que generalitzin les PCR.** És a dir, que es pugui detectar el contagi el més ràpidament possible per actuar respecte aquella persona i el seu entorn, donant-li seguretat.

- **Seguretat que pot aïllar-se sense témer per la feina –i rebent una renda garantida de quarantena en els treballs irregulars-, que si són els seus fills/es els contagiats els podrà cuidar, perquè es reconeix la baixa sense pèrdua salarial.**

- **Amb una regularització immediata de totes les persones sense papers per no deixar ningú fora del sistema de salut pública.**

- **Una política sanitària pública i universal que s'ha de completar amb una forta inversió en els transports públics, l'educació i l'assistència social. Amb inspeccions de treball per a que les empreses garanteixin totes les mesures sanitàries.**

I continuar reivindicant amb la UIT-QI, l'exigència d'alliberament de les patents de vacunes i recursos mèdics contra la pandèmia, com l'única fórmula per sortir del pou.

Ni passaport Covid ni toc de queda!

29/12/21

LI

Notes

¹ Diario Independiente de Contenido Enfermero, 18 nov 2021

Pressupostos d'ERC-JxC-Comuns a Catalunya

Retallades, privatitzacions i més endeutament

El pressupost de la Generalitat per a l'any 2022 arribarà als 38.139 milions d'euros. Amb un augment de 5.618 milions –un 17'3%– respecte als últims comptes, aprovats l'any 2020. Però tant el 2020 com el 2021 (amb els pressupostos prorrogats) la despesa real va ser major, finançada amb els més de 3.000 milions dels fons extraordinaris estatals per la covid, que ja no arribaran en propers exercicis. Això fa que bona part del que ens venen com la gran expansió, en realitat, ja està executada aquests dos darrers anys, per tant que no hi ha increment real respecte del 2021 en moltes partides socials.

Sanitat n'és un exemple. Es fixen 11.215 milions d'euros pel 2022, i la Generalitat diu que incrementen un 15% més dels que va pressupostar ara fa dos anys. Que farà 17.663 «noves» contractacions, entre fixes i eventuales. En aquesta xifra estan comptats els 2.000 treballadors i treballadores de l'Hospital Sant Joan de Reus, que s'ha incorporat a la xarxa d'hospitals de titularitat pública. Però, el conseller Argimon xifrava en 12.000 milions la despesa amb què es tancaria el 2021¹, la qual cosa fa que en comptes d'augment tenim **una retallada, com ha denunciat el Sindicat de Metges que, amb la xifra donada per Argimon, seria de 800 milions respecte de les previsions del 2021.**

El mateix a Educació, amb un increment pressupostari de 1.009 milions, que permet arribar als 6.681 milions, un augment del 17,8% respecte del 2020. El govern ha anunciat que la contractació de 5.498 docents i PAS més, **respecte a 2020**, però a la nota d'inici de curs², el Departament d'Educació parlava d'una ampliació de la plantilla de 9.400. Aleshores el Govern preveu una retallada de personal, també a l'educació?

Els fons Next Generation de la UE. El caramel enverinat.

Bona part de l'increment de pressupost ve de la mà dels fons europeus, un total de 2.142 milions d'euros dels 5.618 milions, (614 corresponen als fons REACT, que la Generalitat rep directament de les institucions comunitàries, mentre que 1.528 milions són del Mecanisme de Recuperació i Resiliència, que gestiona el govern espanyol). Uns altres 2.503 milions d'euros s'hauran de finançar dels recursos del govern català que corresponen a un augment dels impostos propis i cedits, doncs ja no hi ha previstos nous fons extraordinaris per la pandèmia. Sobre la credibilitat d'aquesta segona xifra, és més que dubtosa doncs el creixement que preveu la Generalitat és del 6'5% per 2021 i

2022 i la CE acaba de reduir al 4'6% i 5'5% respectivament, les previsions de creixement del conjunt de l'economia de l'estat espanyol i, l'economia catalana no es desvia gaire de la tònica estatal.

Giró ha sigut taxatiu, la nova recaptació no es farà ni apujant impostos a les rendes més altes, ni tampoc a les grans empreses, però de moment el Govern «sobiranista» aplicarà la sentència del Tribunal Constitucional, que va tombar la mesura de la Generalitat de rebaixar l'IRPF a les rendes més baixes³, una sentència feta a petició del govern de Madrid, l'autoproclamat «més progressista» de la història.

Però l'arribada de diners de la UE, la meitat a fons perdut i l'altra com nou endeutament ve condicionada al protocol que fixa els compromisos del govern espanyol, i que PSOE-IU-Podemos volien mantenir secret, però Brussel·les l'ha fet públic⁴. **El document condiona els fons a tres pilars essencials: reforma pensions, reforma laboral i la fiscal.** Entre altres exigències estableix que el 2022

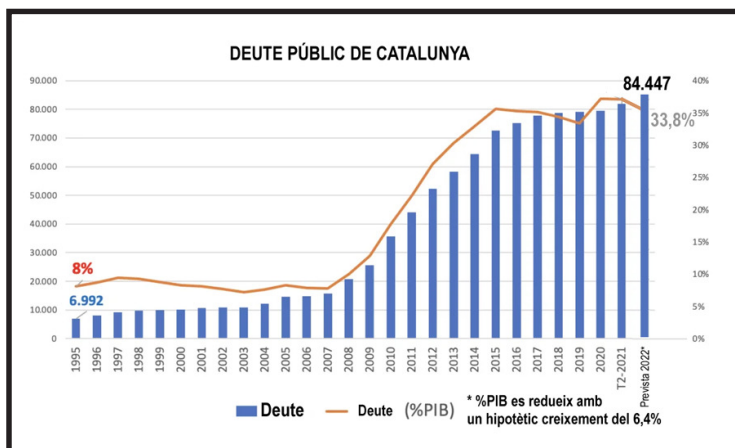
s'allargui el període de còmput de les pensions, augmentar les bases màximes de cotitzacions, substituir –per tal de mantenir– l'anomenat factor de sostenibilitat per una suposada «solidaritat intergeneracional»... o sigui una **profunda retallada de les pensions**. Ara s'entén que de la promesa de derogar de la reforma laboral del PP s'ha passat a la reforma, i ara que les mesures a reformar han de tenir un acord de la patronal...

El deute públic segueix creixent, i també la dependència de l'Estat.

El deute públic amb aquests pressupostos creixerà en 5.000 milions d'euros, per molt que la Generalitat ho vol maquillar dient que redueix el pes del deute sobre el PIB català en 2,2 punts, sobre la base dels gens creïbles grans creixements

de l'economia que ja hem comentat. Les partides per pagar el deute segueixen creixent: només en pagament d'interessos ja s'emporten 154 milions d'euros. **I, hem de tenir en compte que la Comissió Europea ha fixat el 2024 per tornar a aplicar les polítiques d'austeritat suspeses provisionalment per la pandèmia.**

El Govern PSOE-IU/Podem autoritza un 0,6% de dèficit, xifra que permetrà al govern català comptar amb 1.487 milions d'euros de dèficit més, que finançarà l'estat espanyol a través del Fons de Liquiditat Autòmic (FLA). Una política que **subordina encara més la política econòmica catalana** a les decisions de l'estat, i per tant, no gaire sobiranista.

Augmenten les privatitzacions

La comparativa entre els capítols 1 (pressupostos de personal) i el 2 (despeses corrents ens béns i serveis, és a dir, partides destinades a pagar empreses externes) és sempre una bona mostra del grau de privatització dels governs. És a dir, si els serveis passen per potenciar el sector públic o per la subcontractació. **El capítol 1 puja un 11,9%, mentre el capítol 2 ho fa un 14,1%. Algú recorda la Llei Aragonès?, doncs difícilment trobarem uns altres pressupostos que millor l'apliquin amb aquest grau de privatització de serveis.**

Part important d'aquesta política privatitzadora la trobem a serveis socials. El Departament de Drets Socials arriba als 3.869 milions, puja 905 milions més que el 2020, un 30,5%. Totalment subcontractat i en mans del tercer sector i de grans multinacionals com les de Florentino Pérez, sectors de l'església o fons voltor. No són casuals els escàndols, portes giratòries i dimissions. Però també la privatització la trobarem en el finançament de l'escola o la sanitat concertada. En aquest context que el Govern «estudiï» una possible internalització dels serveis del 061 o del 112, treballadors/es a qui donem tot el suport a la seva lluita, no canvia per res la dinàmica.

.... i més

Després dels casos explicats de Salut i Educació sobre retallades de plantilles, sembla que dels més de 28.000 llocs de treball, les úniques places creïbles seran la dels 840 Mossos més pactats amb el Govern de Madrid, i ... els 340 entre bombers i rural. A més els pressupostos es presenten el novembre quan ja tenim les dades de l'IPC interanual d'octubre, un 5,5%, mentre que pujaran el sou dels i de les treballadores públiques en un 2%. **Nova pèrdua del poder adquisitiu dels sous.**

I si parlem de **política d'habitatge**, no només és que pel vot de la CUP-UNCPG es comprometien a 1.000 milions i no als 749 milions⁵, si no com els gasten. Contrasta les 60.000 unitats de convivència que han rebut ajuts pel pagament del lloguer (que beneficia en primer lloc al propietari), amb els 2.700 habitatges iniciats de protecció oficial.

Tampoc són uns pressupostos feministes.

Constaten que la bretxa de gènere entre treballadors i treballadores de la Generalitat està en el 16'9%, i que el 63% de la plantilla està conformada per dones. Una quantitat enorme de diners que poc es pot maquillar amb els 92 milions per reduir les diferències.

I una política «verda» qui segueix volent l'ampliació de l'aeroport o els JJOO dels Pirineus...? Qui, dels 226 milions que inverteix al Camp de Tarragona, destina 120 milions per a l'adquisició dels terrenys per construir el complex de Hard Rock?.

Organitzem la lluita contra els Pressupostos.

Aquests son els pressupostos de Pere Aragonès i de Jaume Giró. No només per la *Llei Aragonès* que vam aturar, sinó per un conseller d'Economia i Hisenda que ve de ser director general adjunt de CaixaBank, després d'ocupar llocs dirigents a Gas Natural i Repsol, entre altres. **El problema d'aquests pressupostos no és tal o qual partida que caldria esmenar, sinó que van en una direcció contrària als interessos d'una majoria obrera i popular i es posen al servei de les grans empreses. I també són uns pressupostos de més dependència cap a l'estat.**

Els Comuns que ja van permetre els del 2020 i el PSC ja s'apunten a donar suport en un clar intercanvi de cromos i vots entre l'Estat, Generalitat i Ajuntament de Barcelona⁶. Com deia Carles Riera en el debat de política general «*Què lluny està, president Aragonès, del canvi verd, feminista, d'esquerres i independentista que va prometre*», i denunciava la deriva «autonomista i conservadora⁷». La CUP-UNCPG hauria d'estar obertament en la lluita contra els pressupostos que ja comencen a reclamar alguns moviments. **No es pot generar falses expectatives: no hi pot haver negociació d'allò que cal esmenar íntegrament.**

Només hi ha un camí: la lluita i la mobilització unida. El camí de la lluita contra l'ampliació de

(va a pàg 14)

En defensa de l'escola pública catalana

Carta oberta a Xavier Pla, nou portaveu de Ciutadans a Sant Andreu de la Barca

En declaracions al programa «El Descobert» de La Barca Producció TV, ha dit que a l'institut El Palau «no va haver-hi adoctrinament. Va haver-hi un malentès». Vostè ho sap bé, com a antic alumne del centre. Però el que no queda clar és si aquesta afirmació la compartirà la direcció del seu partit. Potser seria bo que els expliqués de primera mà la realitat del centre. O que el govern municipal la convertís en una declaració pública de reparació per al professorat i el centre després de tant de temps al punt de mira.

Vostè afirma que a l'octubre del 2017 «hi va haver un problema», que el govern municipal del qual formaven part «vam treballar de portes cap endins» i «vam acabar solucionant el tema», «com s'ha de solucionar, asseient a les dues parts i arribant a una entesa» i que «l'ajuntament va mediar per tornar a la normalitat com fins ara». Són afirmacions falses: ni vostè ni la regidora d'Educació, també de Ciutadans, ni l'alcalde, que sí que es van reunir diverses vegades amb les famílies acusadores, van seure mai amb els i les professors/es acusats/des. És més, la responsable de Ciutadans a Catalunya, Inés Arrimadas, es va indignar que el Síndic de Greuges vingués a l'institut i es reunís amb les famílies i amb el professorat, efectivament per intentar mediar, i li va exigir una compareixença immediata al Parlament.

A quina entesa se suposa que van arribar les dues parts? No es va retirar cap denúncia i es va orquestrar una campanya mediàtica terrible contra el professorat de l'Institut i, per extensió, contra tota l'escola pública de Catalunya, de la qual el seu partit va ser part significada.

I tan dialogant com sembla ara, jo recordo el ple municipal en què, com a portaveu de l'assemblea de docents del Palau i juntament amb famílies de l'institut, vam proposar una declaració a partir d'una resolució unànime del Consell escolar del centre. Va ser un ple amb molta tensió on es va dificultar el debat i es va rebutjar la proposta que negava l'acusació d'adoctrinament.

Fixi's com de diferents haurien estat les coses si això que ara afirma sense complexos, «al Palau no hi ha adoctrinament», «tot és un malentès», ho hagués dit en aquell moment. Vostè ja era aleshores regidor de Ciutadans, i la seva companya de partit Saray Cantero, regidora d'Educació. Tots dos formaven equip de Govern amb el PSC. Però vostè

sap que, si hagués dit aquesta veritat aleshores, molt probablement avui no seria portaveu de Ciutadans a Sant Andreu de la Barca.

I ens diu que va ser «un malentès» «magnificat» per la situació... Però el problema no era «la situació» sinó la política de qui tenia interès a atiar el conflicte. El seu partit va utilitzar el cas El Palau com a exemple del que passava a Catalunya, no només d'adoctrinament sinó també d'arribar a humiliar els i les alumnes, qüestió d'extrema gravetat. Van criminalitzar sense escrúpols el professorat, i vostè callava. Repassi les cites de les declaracions en seu parlamentària d'Inés Arrimadas i encara més, d'Albert Rivera i el seu tuit brutal de l'A por ellos en què assenyalava directament els i les docents acusades i difamades, i que va provocar immediatament assetjaments i pintades a les parets de l'institut.

Per això és imperdonable que frivoltzi i minimitzi el mal causat, que ha portat molt de patiment a les persones assenyalades, i que una part del professorat demanés el canvi de centre. Un malson que encara no ha acabat, perquè contra l'arxivament provisional encara està pendent la resolució dels recursos de Fiscalia i de les acusacions particulars, que segueixen mantenint el cas obert, per si els convé tornar a la campanya d'intoxicació contra l'escola pública catalana. I sense poder demanar l'eliminació de les imatges de professorat que han estat motiu d'escarni i que tant de mal fan cada cop que es tornen a publicar.

Però, si cal reflexionar sobre el que va passar a El Palau, no és només per cicatritzar una ferida encara oberta (a nivell judicial i emocional), sinó perquè vindran més Palaus, i vostè ja ho prepara i ens diu que aquí a Sant Andreu no hi ha adoctrinament, però que sí que n'hi ha, «en alguns casos» en «altres llocs», acusacions ambigües per continuar

(va a pàg. 14)

Redoblen atacs a la immersió lingüística

Del cas de l'Institut El Palau al de l'Escola Turó del Drac

Com defensem l'educació pública i en català?

El Turó del Drac de Canet és el centre de l'atac contra l'escola catalana, però ja són una trentena els centres que tenen ordres judicials directes de fer el 25% de les seves classes en castellà. El gran ressò mediàtic de la campanya engegada per la dreta, els advertiments d'un 155 educatiu del PP, les greus acusacions contra l'escola pública catalana i contra els docents i famílies, inevitablement ens porten a reviu el cas d'El Palau de l'octubre de 2017 (Veure carta a pàg Esquerra)

L'atac a la immersió lingüística ve de lluny

No és la primera vegada que l'escola en català està en el punt de mira d'un nacionalisme espanyol que té en el sistema judicial i el règim un segur aliat. L'educació és l'únic reducte on la presència del català és majoritària per la immersió lingüística, i els cal desmantellar-la.

L'atac a les llengües és una característica comuna dels Estats opressors que miren de fer-les desaparèixer per tal de negar aquestes realitats nacionals. A l'Estat espanyol s'ha vist ben clar durant el franquisme i, més recentment amb la pròpia LOMCE del 2013, aquella que –com deia el ministre- volia «espanyolitzar els nens catalans». Allà on el PP va poder, com al País Valencià, va retrocedir la llengua. O amb l'intent fallit d'instaurar el TIL a Ses Illes, que va ser tombat gràcies a l'exemplar lluita de l'Assemblea de Docents a la qual es va afegir tota la comunitat educativa. La dreta ha comptat amb la complicitat del PSOE, per activa o per passiva.

Però l'atac contra la immersió no és només un atac contra la llengua catalana. Amb el traspàs de

na –anys després, a València o Euskadi seria per opció-. Una de les bases de la reivindicació de les escoles de Santa Coloma de Gramenet, amb famílies majoritàriament de parla castellana que fan les proves pilot al 83-84, no era només la defensa del català, sinó la fi de la discriminació de les criatures per llengua, i per tant considerar aquesta com a eina de cohesió social amb independència de l'origen. Volen, per tant, acabar amb aquesta cohesió definida en torn a una llengua comuna.

La responsabilitat del Govern de la Generalitat

Davant de la sentència del TSJC de l'aplicació general del 25% en castellà a tots els centres educatius, el Departament d'Educació i el Govern, primerament responen amb grans gesticulacions i advertiments que no l'aplicaran, per passar, un cop més, a acatar. La Generalitat s'escuda en la nova llei d'educació de nivell estatal perquè, segons diuen, «la LOMLOE blindava la immersió lingüística a Catalunya». La dreta del 155 ja ha imposat denúncies davant del TC a la pròpia LOMLOE perquè considera inconstitucional justament aquesta part de la nova llei educativa del PSOE.

Què farà el Govern si falla aquest «blindatge legal» de la LOMLOE en què tant confia? Perquè amb la trentena de centres afectats per les mesures cautelars, sobretot abans de que sortís a la llum el cas del Turó del Drac, la posició del Departament ha estat acatar i callar, com ja ho va voler fer amb el cas de l'IES El Palau. L'atac al Palau era amb acusacions d'adoctrinament, ara és per la llengua, però tots dos casos volen carregar-se l'escola catalana.

I llavors, com defensem la immersió lingüística?

competències, al 1980, va començar l'ensenyament del català, i com a la resta de CCAA, la possibilitat d'escoles en català, allà on la llengua materna majoritària fos la catalana. Això generava escoles diferenciades per llengua mater-

No hi ha cap altre camí que impulsar la mobilització. Darrerament hem vist campanyes, algunes del propi Govern, en defensa de la llengua, que posen el pes en la responsabilitat individual. També cal defensar la llengua en aquestes

situacions quotidianes. Però la responsabilitat recau en les institucions i les polítiques que apliquen. I els recursos que es posen a disposició de l'escola pública.

I la política d'ERC és ajudar a l'estabilitat del govern PSOE-Podemos, per exemple donant suport al Pressupostos Generals de l'Estat, un Estat que no afluixa ni un bri ni la repressió ni ara l'atac al català, en una mostra més de feblesa i submissió. Tanta com esperar avenços amb la taula de diàleg. L'argument fals és sempre que encara pot ser pitjor si entra la dreta, i per això va bé al PSOE les gesticulacions sobre el 155 educatiu de Casado. Però aquest camí ens lliga de peus i mans.

Com passa amb les lleis socials suspeses pel TC, la solució passa per la mobilització i la desobediència, cosa que ERC i JxC ja han vingut demostrant que no faran. La comunitat educativa ha de respondre en primera persona en defensa de la immersió, però no ho pot fer posant-se de manera acrítica al costat del Govern que l'està deixant caure. No només amb els acataments als atacs judicials, sinó amb les retallades encara vigents i les reduccions de les aules d'acollida o de dotacions per màxima complexitat a centres del cinturó industrial. Per això no podem acceptar uns Pressupostos de la Generalitat que no potencien l'escola pública catalana, que augmenten la dependència cap a l'estat i les privatitzacions.

Cal una trobada d'organitzacions sindicals i plataformes en defensa de l'escola pública i de la llengua, que acordi una plataforma i un pla de lluita en defensa de la immersió lingüística i de l'educació pública de Catalunya.

Defensem el 100% en català a TOTS els centres educatius de Catalunya.

Exigim més recursos (més professorat, baixada de ràtios, augment d'aules d'acollida) per una escola pública, de xarxa única i gratuïta, de qualitat i en català.

18/12/21

Aprovat l'Icetazo amb millores insuficients

Cal seguir la lluita per l'

El passat 2 de desembre es va aprovar al Congreso de Diputados la Llei de mesures urgents per a la reducció de la temporalitat en l'ocupació pública, coneguda popularment com a *Icetazo*. La versió aprovada finalment contempla algunes millores en relació amb la seva versió inicial, fruit de la pressió del moviment d'interines i de les vagues convocades darrerament. Però la llei aprovada segueix deixant fora de l'estabilització a gran part del personal interí i conté moltes inconcrecions que s'hauran de definir durant els propers mesos. Per tant, caldrà seguir la lluita també aquest 2022.

Millores sí, però insuficients i per desmobilitzar

Pocs dies després de la vaga del sector públic del passat 28 d'octubre i l'èxit de les mobilitzacions d'aquell dia, en particular la de desenes de milers de persones a Barcelona, es va filtrar interessadament un acord entre els partits de Govern (PSOE-UP-IU) i altres grups parlamentaris (ERC i PNV) que incloïa la possibilitat de que part del personal interí pugui accedir a la funció pública per la via del concurs de mèrits, sense haver de passar per l'actual mecanisme d'oposicions. Aquesta modificació, que ha quedat inclosa a la versió finalment aprovada de l'*Icetazo* el passat 2 de desembre, és fruit de la pressió del moviment d'interines i millora la versió inicial de l'*Icetazo* que impulsaven els mateixos partits del Govern central i a la qual també va donar suport ERC. Alhora, a la versió aprovada, també es dona més marge de decisió a les comunitats autònomes en la concreció de properes oposicions com pot ser que la part d'oposició no sigui eliminatòria i es puguin tenir en compte els mèrits de totes les persones que s'hi presentin.

Però la versió aprovada segueix deixant fóra de l'estabilització a gran part de les interines en frau de llei (que porten treballant més de tres anys a l'administració pública) i conté moltes incerteses sobre qüestions cabdals que s'han d'anar aclarint els propers mesos, sobretot en el marc de les diferents comunitats autònomes com són: quantes places s'oferiran per concurs de mèrits, qui hi podrà optar, quina serà la ponderació d'aquests concursos de mèrits o com es concretaran finalment aquestes futures oposicions.

Podem afirmar que aquestes millores parcials han estat fruit de la mobilització del moviment d'interines i del sindicalisme alternatiu, però també, que l'anunci d'aquestes entre dues vagues, amb una interpretació edulcorada per part dels mitjans de comunicació i dels mateixos sindicats que van signar la versió dura de l'*Icetazo* (CCOO, UGT i CSIF), ha tingut una voluntat clarament desmobilitzadora. I s'ha de reconèixer que han aconseguit, encara que també parcialment, el seu objectiu.

Forces i febleses del moviment i de la Taula Sindical

Ja vam dir que la vaga del sector públic del 28 d'octubre, i sobretot la convocada a Catalunya per la Taula Sindical (CGT, IAC, CO.BAS, CNT, COS i SO) va ser un èxit i que podia esdevenir un punt d'inflexió a l'hora de convocar

estabilitat de les interines!

mobilitzacions contundents sense els sindicats majoritaris. Però, a la desmobilització i confusió generades per l'anunci de millores esmentat, cal afegir el marge excessiu de temps que es va deixar per la convocatòria de la següent jornada de vaga, que va tenir lloc el 30 de novembre i que, tot i ser convocada per la mateixa Taula Sindical, va tenir un seguiment sensiblement inferior a la primera, encara que vam tornar a ser milers a la mobilització de Barcelona. Una part del moviment ja veia bé la versió que s'havia d'aprovar al Congrés 2 dies després i una altra part veia insuficient que es convoqués només un dia.

En aquest context, CGT Ensenyament va convocar també vaga al sector educatiu de Catalunya el mateix dia de l'aprovació de l'*l'cetazo* al Congrés, el 2 de desembre. Tot i que també es va dur a terme una manifestació digna a Barcelona, el seguiment va tornar a ser inferior a la del 30N i cap de les dues darreres vagues van produir canvis immediats a la llei aprovada.

Tenint en compte les dificultats per mobilitzar el sector públic dels darrers anys i que es tracta d'una lluita que no afecta de la mateixa forma a tot el personal, el balanç de la lluita i les vagues convocades no deixa de ser positiu. Però és cert que, sobretot en el mes que va transcórrer entre la primera i la segona vaga, no s'ha aconseguit fer créixer el moviment incorporant a més personal funcionari ni mantenir el seguiment de bona part del propi personal interí. Possiblement ha mancat participació en les assemblees convocades i segurament també capacitat de conscienciació de que la lluita per l'estabilitat de les treballadores públiques interines és cabdal per la lluita per uns serveis públics de qualitat. En aquest sentit, hem de reconèixer les dificultats que està tenint el moviment en general per donar continuïtat a les lluites i, sobretot per unir-les. Un exemple ha estat la feblesa de la mobilització contra els pressupostos de la Generalitat de Catalunya i com aquesta s'ha donat en paral·lel, i no conjuntament, com es va intentar fer des de la Plataforma en Defensa dels Serveis Públics amb la Taula Sindical i les plataformes d'interines.

Caldrà seguir lluitant els propers mesos

Tal i com dèiem, resten qüestions cabdals per concretar i que afectaran directament al futur de milers de companyes i companys. Per tant, serà fonamental reprendre el debat sobre la continuïtat de la lluita des d'aquest mateix gener. D'una banda, serà important aconseguir la màxima participació possible dels i les pròpies interines, però també de la resta de personal públic i de totes les usuàries dels serveis públics.

En l'actual context de pandèmia i mentre veiem la saturació dels CAPs per la manca de recursos, també serà molt important vincular la lluita per l'estabilitat de les treballadores a la lluita per una

sanitat pública i uns serveis públics amb prou personal i recursos. Els pressupostos aprovats pels governs de Catalunya i els de l'estat van en sentit contrari, i els Fons Europeus tornen a estar dirigits a rescatar grans empreses a costa de generar més deute públic que servirà prou per exigir més retallades. Alhora, la reforma laboral PSOE-UP-IU deixa intactes els aspectes més lesius

de la del PP i segueixen disparats desnonaments, preu de la llum o la voluntat de privatitzar i retallar pensions.

Unir les lluites no vol dir dissoldre les demandes de cadascuna d'elles sinó dotar-les a totes de més força i entendre que la situació no es resoldrà barallant-nos entre nosaltres per engrunes sinó articulant una plataforma reivindicativa conjunta i exigint alhora un gir de 180 graus en les polítiques de governs que es diuen d'esquerres però que segueixen retallant, privatitzant i reprimint als i les qui lluiten. Alhora, unir les lluites, ha d'anar acompanyat i ha d'ajudar a construir alternatives sindicals i polítiques a les actualment majoritàries, que defensin realment els interessos de la gent treballadora.

*Pedro Mercadé,
delegat sindical
d'ensenyament públic.
Catalunya*

Contrareforma laboral: manteniment d'una realitat precària

El temps que s'ha dedicat a parlar de la «Reforma Laboral» acabada d'aprovar és inversament proporcional al contingut de la mateixa des d'un punt de vista qualitatiu. Modificacions moltes, substancials com per revertir la realitat laboral existent cap.

El RD-L 32/2021 no deroga cap dels continguts de la contrareforma laboral del PP i modifica lleugerament ultraactivitat i preferència aplicativa del conveni. Així es mantenen intactes institucions essencials del Dret del Treball com l'acomiadament i les modificacions substancials de condicions. Es fa necessària una repassada a allò que no ha derogat el canvi normatiu del Govern PSOE-UP. **Respecte a l'acomiadament es mantenen les causes, la reducció d'indemnització a 33 dies any topat a 24 mesades (i no els històrics 45/24), l'eliminació dels salaris de tramitació i la no necessitat d'autorització administrativa pels acomiadaments col·lectius.** Així acomiadar és fàcil, amb poques garanties i de baix cost per les empreses. Aquest és el principal factor de la inestabilitat laboral, a través del qual s'articula la precarietat laboral i s'està consolidant una classe treballadora atomitzada i debilitada. També el RD-L 32/2021 manté intacta la regulació de la contrareforma laboral del PP respecte a les modificacions substancials de condicions (art. 41 de l'Estatut dels Treballadors), **es podran continuar modificant individual i col·lectivament gairebé totes les condicions de treball.** Respecte a la negociació col·lectiva són lleugers els canvis. Per una banda, **no és cert que es derogui la «no ultraactivitat» dels convenis,** es modifica introduint que transcorregut 1 any des de la denúncia, hi haurà submissió als procediments de mediació regulats als acords interprofessionals i esgotats els mateixos permet mantenir ultraactivitat. Per una altra banda, **tampoc deroga la preferència aplicativa del conveni d'empresa respecte al de sector.** Elimina aquesta únicament pel que fa al salari però la manté en horari, distribució del temps, règim a torns, classificació, compensació d'hores extres, etc... .

La subcontractació havia estat una de les matèries que més s'havia promès als col·lectius afectats que es limitaria. Res d'això ha passat, **cap nova limitació a les subcontractes d'obra i servei, simples canvis de redactat.** Pot ser positiu un nou règim d'aplicació de conveni: que sigui aplicable el conveni de sector de l'activitat desenvolupada, però si hi ha conveni d'empresa serà aquest el que s'aplicarà. No únicament pot provocar molta litigiositat per interpretar la norma sinó que la mateixa ja dona una alternativa que pot ser precaritzadora: signar conveni d'empresa.

Tota la propaganda governamental (o millor dit

d'Unides Podemos) s'està articulant en relació a les modificacions introduïdes a la contractació temporal. Sens dubte que hi ha qüestions positives, igual que negatives, però potser hem d'analitzar el conjunt i posteriorment articular conclusions. La modificació de l'històric contracte eventual per circumstàncies de la producció és positiva en quan a la seva limitació a 6 mesos (per conveni col·lectiu sectorial podrà arribar fins un any). Les causes que ho justifiquen, això sí, amplíssimes: *«incremento ocasional e imprevisible y las oscilaciones que, aun tratándose de la actividad normal de la empresa, generan un desajuste temporal entre el empleo estable disponible».* Hi ha una segona causa limitada a 90 dies no continus en un any natural: *«atender situaciones ocasionales, previsibles».* Pot semblar molt anecdòtic això dels 90 dies, però en els darrers

anys, entre el 75% i 85% dels contractes temporals tenien una durada no superior a 90 dies, per tant **s'està desregulant i facilitant la contractació temporal per aquella situació que és majoritària.** A banda es permet per la substitució de les vacances aquest contracte (cosa que fins ara el Tribunal Suprem havia declarat no ajustat a dret). **Es millora la limitació respecte a encadenament,** a partir d'ara de 18 mesos en 24, abans 24 en 30, ha estat poc efectiu, més enllà d'alguna campanya de la Inspecció de Treball. Tot això ens porta a fer una **reflexió global** sobre temporalitat, rotació i inestabilitat. **El RD-L 32/2021 pot rebaixar alguns punts els nivells de contractació temporal però no la rotació i la inestabilitat laboral.** Allò determinant per l'estabilitat laboral són les garanties davant l'extinció i el cost per l'empresa: això es manté igual (fàcil i barat). No canviarà pel fet de la limitació a 18 mesos

per a la classe treballadora

d'encadenament o la limitació en el temps del contracte eventual. Per una banda la patronal ja sap que els treballadors i les treballadores no demanen quan les seves antiguitats són inferiors a 18 mesos o inferiors. Per altra banda, aquesta contrareforma **desregula i precaritza els contractes temporals fins a 90 dies, els més utilitzats i precaritza els contractes d'interinitat i amplia els supòsits de contractació a temps parcial (contracte de formació).**

S'elimina l'històric contracte d'obra i servei. Això sí al sector de la construcció es genera un contracte formalment indefinit (per substituir el fixe d'obra), però que a la pràctica és temporal al poder-se extingir sinó hi ha recol·locació, amb una indemnització que serà del 7% de les retribucions.

El RD-L 32/2021 ha eliminat la prohibició d'utilitzar el contracte a temps parcial a les modalitats històriques «d'aprenentatge i formació». De la mateixa manera les ETT's podran gestionar contractes fixes-discontinus (fins ara no legal segons sentència del TS núm. 728/2020).

El contracte d'interinitat (substitució) es precaritza una mica més: la prestació de servei podrà iniciar-se abans que es produeixi l'absència de la persona substituïda, fins a 15 dies abans¹. Els nous contractes formatius i de pràctiques té tants elements pro-treballador com pro-empresa.

Respecte als ERTOS es redueix en empreses de menys de 50 treballadors el període de consultes de 15 a 7 dies, també es redueix de 7 a 5 dies el termini per constituir la Comissió representativa (de 15 a 10 sinó hi ha representació unitària). Durant la vigència dels ERTOS amb un simple període de

consultes de 5 dies es podrà prorrogar la mesura. A més, es diferencien als ERTOS per força major dels ERTOS amb causa en salut pública.

Es crea el mecanisme *RED de Flexibilidad y Estabilización del Empleo*² que s'haurà d'activar per Consell de Ministres, amb dues realitats diferenciades (cíclica i sectorial) i amb més ombres que llums: sense prestació de desocupació, quina serà la nova prestació?. Semblaria que s'abandonin els històrics ERTOS que donaven resposta a una situació conjuntural i ens separava de l'acomiadament i s'aposti per un reduir el risc empresarial i assumir-lo amb diners públics.

Vist tot això hem d'establir algunes conclusions. **El Pacte Social que dóna origen al RD-L 32/2021 sembla més d'una lògica de negociació col·lectiva amb una patronal forta i una part social assumint massa una certa debilitat, que no pas una realitat on la normativa s'hauria de derivar de la voluntat popular que va votar unes forces de Govern que anunciaven la derogació de la contrareforma laboral i unes majories parlamentàries que si l'executiu ho presenten permeten de la seva aprovació.**

La campanya propagandística de situar el RD-L 32/2021 com una «victòria parcial» ens hauria d'explicar on està la mateixa a la nova regulació del contracte a temps parcial, al de circumstàncies per cobrir vacances i fins a 90 dies amb causes previsibles, al de substitució, a que les ETT's puguin fer contractes fixes discontinus, a que el contracte a temps parcials es pugui utilitzar als contractes formatius?. **Pitjor que haver renunciat a construir majories polítiques i socials a les institucions, carrers i centres de treball, és no traslladar la veritat. La batalla per relat, no dient la veritat, serveix en alguns moments per sumar o restar diputats, en el dia a dia de les classes treballadores serveixen les condicions materials. El que avui pot ser assumit amb la resignació de «han fet el que han pogut», demà serà causa de frustració al veure com les nostres condicions de treball segueixen sent majoritàriament precàries.**

Vidal Aragonés.
Advocat laboralista
i professor de Dret del Treball.

Notes de l'editor

¹ És a dir, prorroga la substitució 15 dies més de la causa real, i ho fa *de facto*, sense cap justificació.

² Semblaria que amb la RED es generalitzaria un símil dels ERTOS, però ja no per a causes conjunturals, sinó abastant períodes més llargs de dificultats empresarials, on amb fons públics es pagaria als treballadors una inconcreta prestació a canvi de formació.

(viene de pág. 7. Presupuestos...)

l'aeroport, el dels i de les interines contra l'Icetazo, la dels pensionistes. Unir els moviments, amb el sindicalisme alternatiu de la taula sindical, amb les organitzacions de l'esquerra revolucionària en un gran moviment. **Necessitem unir les lluites en un pla de lluita⁸.**

11/11/2021

M Esther del Alcázar i Fabregat

Notes

¹ Diari Ara 9 de novembre 2021
https://www.ara.cat/politica/govern/oxygen-salut-cronicament-infrancada_1_4176985.html

² <https://educacio.gencat.cat/ca/actualitat/notes-premsa/nota-premsa/?id=424883>

³ Es recupera parcialment a les negociacions del pressupost amb els Comuns

⁴ El País, 11/11/2021. Bruselas exige a España ampliar el cómputo de la pensión para recibir los fondos europeos | Economía | EL PAÍS (elpais.com)

⁵ Es comprometen als 1000M exigits per la CUP-UNCPG, en el pacte amb els Comuns

⁶ Així ha estat: els Comuns es van abstenir perquè passessin els de la Generalitat, mentre ERC feia el mateix a BCN i votava a favor dels PGE al Congreso

⁷ <https://elmon.cat/politica/cup-riera-urgeix-aragones-fixar-referendum-310789/>

⁸ La CUP-UNCPG es va mantenir en l'esmena a la totalitat que va presentar inicialment, però no vam aconseguir una mobilització significativa per frenar els pressupostos.

(ve de pág. 8.

Carta oberta a Xavier Pla...)

intoxicant l'opinió pública sobre la realitat a Catalunya. I ho relaciona directament amb el que està passant a l'escola de Canet: ja tenim allà un nou Palau, amb tot el circ mediàtic en marxa, pel rebuig a la sentència del 25% de classes en castellà. Perquè la croada contra l'escola catalana és part de l'ADN del seu partit. I, sobretot, fora de Catalunya, dona resultats i vots... Però compte amb aquesta estratègia, que de tant atiar el foc al final es poden quedar curts i acabar devorats per Vox.

15 de desembre de 2021.

Josep Lluís del Alcázar Fabregat.
Ex-docent d'El Palau.

Desertització industrial a Catalunya

... i Nissan tanc

El 16 de desembre sortia l'últim vehicle fabricat a la línia 2 de planta de Nissan a Zona Franca. La línia 1 s'havia aturat una setmana abans i també ho feia la planta de Sant Andreu de la Barca i la de Montcada i Reixac. Dels 3500 treballadors/es, a 1 de gener quedaven uns 300 en tasques de manteniment i desmantellament. La multinacional se'n va sense fer gaire soroll, protegida pels 17 mesos de pau social signada pel comitè d'empresa, que han aïllat les lluites de les subcontractes. Se'n va quedant-se els 180 milions d'ajudes públiques i amb un cost pel tancament molt menor del previst. Se'n va i encara no està clar qui ocuparà els terrenys, ni quants llocs de feina generarà, però queda clar estaran molt lluny dels que s'han destruït Això en el marc de la brutal desertització industrial a Catalunya (prop de 14.000 acomiadaments el 2021). Que continua ara amb els pròxims tancaments de Malhe i Italcò.

Aquestes últimes setmanes els nervis de la plantilla de Nissan es deixaven sentir davant la incertesa de la reindustrialització. El comitè convocava protestes per pressionar les administracions a cedir al xantatge del fabricant xinès Great Wall Motors (GWM), que exigia més diner públic per instal·lar-se a la fàbrica abandonada. Però, malgrat el Govern central i el de la Generalitat van augmentar les subvencions, el Consorci de la Zona Franca va abaratir el lloguer i el comitè estava disposat a renegociar l'acord laboral, el 13 de desembre GWM renunciava al projecte. Ara es prioritza el hub de descarbonització que encapçala QEV, amb d'una desena d'empreses de vehicles elèctrics i piles d'hidrogen. Duen que crearien 1.800 llocs de treball en 4 anys a la planta, molt lluny dels 3.500 directes que generava Nissan.

Mentre, els i les treballadores de les subcontractes, que porten els mateixos anys que els de Nissan sota el mateix sostre, han estat mobilitzant-se. Algunes han signat acords amb indemnitzacions d'entre 45 i 55 dies, i compromisos abstractes amb la reindustrialització. El mes d'octubre s'agrupaven en el Moviment Alternatiu de Subcontractes (MAS), després de plantar-se al Parlament per exigir representació a la mesa de la reindustrialització, com té la plantilla de Nissan. Bones paraules a la Comissió de Treball i Indústria, també del Conseller Torrent, però cap concreció que els permeti estar presents a la mesa.

Com explica Roger Magriñá, bomber de *ServiSecuritas*, «quan se signa l'acord del comitè de Nissan, miren només per a ells –millors condicions d'acomiadament i reindustrialització- i es margina la resta». José Antonio Serrano d'Aubay (informàtica) recorda que «vem anar a la vaga indefinida a l'abril, amb altres subcontractes que no tenien acord, i les empreses sempre van jugar amb el divideix i venceràs, i a més el comitè de Nissan havia firmat la pau social no només per la plantilla sinó també per les subcontractes». Per Roger, «les subcontractes que tenien una incidència més directa a la producció van aconseguir algunes millores, sense arribar a les condicions de Nissan, els que no, res».

Lucia Bremer, treballadora de *Tecnove* (menjador) denuncia que «tenim un sentiment d'abandonament des del principi, i ara quan es tanca la nostra fàbrica - perquè era la de tots, no només la de la plantilla de Nissan- ens han tornat a tractar com a treballadors de segona, com si els nostres llocs de treball no tinguessin importància». Perquè, com reflexiona Marga Ortega, treballadora de *Snop* (cadena de muntatge) «costa mobilitzar la lluita de les subcontractes, precisament, perquè les han creat per desmembrar el teixit obrer, per dividir-nos.»

Tots ells i elles destaquen que el més preocupant és la situació de les companyes i companys de més de 50 anys, que a diferència dels de la plantilla de Nissan no tenen la jubilació assegurada i que haurien de tenir prioritat alhora d'accedir als nous llocs de treball. Com recorda Marga, «no hi haurà una reindustrialització real sinó estem tots el que treballàvem sota el sostre de Nissan»

És molt greu que no hi hagut cap veu crítica entre els sindicats del comitè de Nissan (USO, CCOO,

UGT i CGT). Una veu que denunciés l'acord de tancament com una derrota i una traïció a la lluita, i no cap «trionf històric de la classe obrera» com va vendre el comitè. Que es negués a dividir i a deixar abandonats als i a les treballadores de les subcontractes. Que rebutgés la pau social i cridés a la mobilització. Que expliqués que la promesa de reindustrialització sense mobilització es vendre fum. Que digués que els diners públics no són per donar a les empreses, i denunciés el xantatge d'aquestes i que no acabés fent front comú amb la patronal. Que exigís el retorn dels 180 milions d'ajudes públiques que s'havia embutxacat Nissan. Que rebutgés la proposta de Tess Defense per fabricar carros de combat, amb el suport del Govern PSOE-IU/Podem, que hi destina de 1208 milions d'euros de diner públic. Que digués que no es pot deixar el futur dels i de les treballadores en mans de les empreses i que calia defensar un projecte industrial públic potent, garantint els llocs de treballs i la reconversió estratègica del sector per fer-lo sostenible econòmicament i socialment. I que fos un referent per frenar la sagnia de l'indústria de l'automòbil. **Que proposés una gran campanya de tota la classe obrera catalana, de la població, perquè sense indústria no hi ha futur.**

Josep Lluís del Alcazar

Galiza

Treballadores d'ajuda a domicili de Galiza en lluita per un conveni just

El passat 19 de desembre de 2021, es va realitzar a Santiago de Compostel·la la manifestació organitzada per la Plataforma de Axuda do Fogar de Galiza sota la consigna «Sen loita non hai dereitos», que va aglutinar assistents de totes les províncies gallegues. En aquesta ocasió, la protesta es va articular amb les convocades per la Plataforma SAD aquell mateix dia a Barcelona, Bilbao, Astúries i Madrid, demostrant-se la capacitat de mobilització d'aquesta nova organització al sector que, en tot just un any, reuneix treballadors i treballadores sociosanitàries d'ajuda a domicili arreu de l'Estat espanyol. A Madrid ha fet una llarga acampada a la seu del ministeri del treball.

En el cas de Galiza, la *Plataforma SAF* va denunciar la precarietat de les seves condicions de treball, la sobreexplotació a què se'ls sotmet i la indiferència de les administracions públiques davant de les seves reclamacions. L'exigència és clara: un conveni col·lectiu autonòmic just.

A la majoria de les CCAA el conveni autonòmic porta anys sense actualitzar-se, malgrat el creixent deteriorament laboral que pateix el sector i que ara es veu aguditzat pels efectes de la pandèmia. El temor al contagi del virus a residències, centres de dia, geriàtrics i altres opcions per a l'atenció de persones dependents, siguin de gent gran o amb algun nivell de diversitat funcional, va incrementar la demanda de les cures a casa. Segons fonts consultades a les administracions públiques, s'estima en un 30% addicional la població usuària o en llista d'espera per beneficiar-se del servei d'ajuda a domicili en els últims 8 mesos. Contraposadament, denuncien les plataformes, l'Estat espanyol i les empreses subcontractades pretenen cobrir tota la nova demanda amb el mateix personal i pagant salaris més baixos, especialment a Galiza.

La *Plataforma SAF Galiza*, si bé va agrair l'acompanyament de diversos factors polítics

d'esquerra, va deixar clara la seva autonomia de classe: «*Mani qui mani, el SAD es defensa*». Sens dubte, per una via va el discurs dels partits polítics i per una altra la pràctica en l'exercici del poder públic institucional, ja que diversos ajuntaments gallegos dirigits per aquests partits executen la mateixa política que desenvolupa l'Estat espanyol: externalitzar el servei posant-lo en mans d'empreses que busquen el lucre i el guany a costa de la precarització i sobreexplotació de la classe treballadora i en detriment dels drets fonamentals de la població més vulnerable.

El conveni autonòmic galleg té 10 anys d'antiguitat. Una comissió integrada per representants de la patronal i dels sindicats que el van signar, revisa i ajusta les taules salarials segons la variació de l'IPC anual. Aquest ajustament s'incorpora «com annex al conveni» i no es publica al Butlletí Oficial de l'Estat

a causa del seu àmbit autonòmic. A més, tampoc no es publica al Diari Oficial de Galícia, sinó que és divulgat pels sindicats...

Aquesta maniobra permet total discrecionalitat a les empreses gestores del servei d'ajuda a domicili per evadir les normes laborals que regulen el salari i les altres pagues derivades de l'activitat. Hi ha empreses que diuen regir-se pel conveni autonòmic però paguen salaris diferents

per un lloc de treball similar i amb la mateixa jornada, no paguen les hores extres o el combustible. Perquè? El plec de condicions del servei d'ajuda a domicili de l'ajuntament o el pressupost de l'ajuntament o el partit que controla la gestió de l'ajuntament, són diferents...

De les 158 empreses d'ajuda a domicili que funcionen a Galiza, 73 són a À Coruña, 39 a Pontevedra, 26 a Lugo i 20 a Ourense. D'acord amb les dades del rànquing, entre aquestes empreses hi ha Sacyr –que alhora encapçala el rànquing de facturació en ajuda a domicili a l'Estat espanyol–, acompanyada per Eulen, Ilunion, OHL i Fepas. Aquestes grans empreses, deguda la seva capacitat de contractació de personal, es dediquen a més a la teleassistència,

servei complementari de l'ajuda a domicili i, en alguns casos, gestionen centres de dia. Són veritables consorcis dedicats a una tasca especialitzada que es finança amb pressupost públic. El 2020, empreses com Sacyr van superar la facturació del 2019, és a dir, el 2n semestre del primer any de la pandèmia, van remuntar les pèrdues que els va causar el confinament de març 2020. Això demostra com de lucratiu és el negoci, si es considera que Sacyr i OHL, van obrir aquest nínxol després de la bombolla immobiliària o crisi del totxo del 2008 i que es mantenen liderant la borsa espanyola.

Si bé es pot observar un descens insignificant en la temporalitat del sector, especialment el 2020 quan es va incrementar la demanda de l'ajuda a domicili, la brutal explotació que pateixen els treballadors i treballadores, segons portaveus de la *Plataforma SAF Galiza*, comporta baixes recurrents per malalties de origen ocupacional i accidents laborals. Els nivells d'abús de les empreses són de tal magnitud que s'obliga a les treballadores a treballar en jornades extenuants superiors a les 8 hores diàries, especialment els caps de setmana i els festius, així com complir amb horaris continus –de més de 6 hores–, malgrat que és una tasca que exigeix un esforç físic i psicològic excessiu. La manifestació va posar en evidència l'abús de les empreses amb l'assignació de més de 5 persones usuàries al dia, amb diversos graus de dependència, domicilis ubicats entre si a més de 10 quilòmetres de distància i temps mínims de desplaçament, la qual cosa multiplica el estrès i redunda en una prestació de servei que no sempre és acord a la dignitat de la persona treballadora ni a la de la usuària.

La Xunta gallega distribueix el pressupost d'ajuda a domicili entre els ajuntaments. Aquests, dirigits per una variada gamma de factors polítics, incloses les esquerres conciliadores amb el capital, fan de furgó de cua de la Xunta i la dreta, mentre prolifereixen les empreses que exploten la mà d'obra, majoritàriament femenina i precaritzada. Aquesta situació, present a la majoria de les CCAA de l'Estat espanyol, és greu a Galiza considerant la taxa de població dependent, la de persones grans, el pressupost destinat a externalitzar un servei que hauria de ser assumit per les administracions públiques i la quantitat de persones que treballen al sector. Per tot això, donem suport a la lluita de la *Plataforma SAF Galiza*, acompanyem la seva denúncia i exigim a l'Estat espanyol, a la Xunta de Galiza i als ajuntaments gallecs, la immediata convocatòria per discutir amb la patronal un conveni col·lectiu autonòmic just.

Esperanza Hermida.
Betanzos (Coruña)

Immigració

«-Regularització ARA - Regularización AHORA - Erregularizazioa ORAIN - Regularización AGORA»

El 18 de desembre, com cada any, es va commemorar el Dia Internacional dels i les Immigrants. És un bon moment per fer una valoració de la situació a l'Estat espanyol.

Segons els darrers estudis de població, la immigració irregular a l'Estat espanyol és de prop de 500.000 persones, de les quals, unes 100.000 es troben a Barcelona i un nombre similar a Madrid. Això significa un 11% o un 13% de la població migrada i un 0,8% de la població total. Tot i això, l'últim any, per la pandèmia i la pèrdua dels llocs de treball, al voltant de 70.000 immigrants han marxat als seus països d'origen o a un altre país de la UE.

Això és degut a que el veritable mur de la Llei d'Estrangeria, amb el seu reglament, requisits i procediments, és una carrera d'obstacles per als i les migrants, que provoca que cada vegada menys persones puguin arribar a l'anelhada meta d'aconseguir el Permís de Residència i Treball.

La Llei d'Estrangeria és una disposició de la UE que el Govern de l'Estat espanyol, sigui del PP o del PSOE, fa complir amb tot rigor. Unidas Podemos, que parla del govern més progressista de la història, en cap moment ha plantejat la seva derogació. Alhora, els sindicats majoritaris CC.OO. i UGT, han abandonat els i les migrants a la seva sort: la sobreexplotació, la marginalitat i la desigualtat social.

També cal dir que la unitat dels diferents sectors de la immigració s'ha perdut i només hi ha alguna resposta puntual: pel tancament dels CIEs, per la regularització dels menors extutelats o la campanya estatal per la Regularització JA. Per això el gran desafiament que tenim els immigrants i tots els solidaris amb la immigració és tornar a unir tots els sectors fins a derogar la Llei d'Estrangeria.

Des de Lluita Internacionalista, reafirmem el nostre compromís amb la lluita dels i de les immigrades, cridem des d'aquí a impulsar una nova campanya estatal per la **"Regularització ARA – Regularización AHORA - Erregularizazioa ORAIN - Regularización AGORA"**

Equip d'immigració de LI

Situació després de la reforma de pensions del govern PSOE-UP 2021

La Reforma de Pensions presentada en el Congrés pel Govern, l'anomenada «Llei Escrivá» que realment és del PSOE-UP, a falta de la segona tanda de reformes, compleix amb tots els compromisos adquirits amb Brussel·les des del 2010 pels successius governs. És una reforma que assumeix les del 2010 del PSOE i la del 2013 de Rajoy ampliant noves retallades per a les pensions presents i futures anticipades i fa un pas decisiu per a privatitzar, almenys una part de les cotitzacions socials, amb els Plans Privats d'Empresa, creant ja l'Agència de la Seguretat Social perquè puguin entrar les entitats financeres, pas que ni PSOE ni PP amb majoria absoluta es van atrevir a fer en les anteriors reformes.

Dos dels punts que en la coalició afirmaven que serien derogats, el Factor de Sostenibilitat i el de Revaloració, només han estat substituïts. El de Revaloració, un gran engany amb l'IPC mitjà que ja hem vist que deixa als pensionistes amb un 3,1% menys de pensió en el 2021 respecte a la inflació real del 5,5% (420/ • menys a l'any per a una pensió de 1000/ •), quan parlaven de mantenir el cost de la vida en la revaloració.

Rellegint els acords de coalició veiem que bàsicament el govern ha seguit el camí de retallades en les pensions: Acords de Resiliència amb UE, Pacte de Toledo en el Congrés, Pacte Social amb els Sindicats CCOO i UGT i Patronal que des de 1995 ha garantit la pau social per a unes reformes que permetin treure les pensions dels PGE i crear un sistema paral·lel privat (anomenat complementari) des dels convenis. La mateixa proposta deixa clar que el que pretén el sistema és que les pensions públiques de repartiment siguin insuficients i deixar una part de les cotitzacions en mans de les entitats de lucre financeres.

Les reformes laborals vs reformes de pensions. Compromisos amb Brussel·les

Des de la crisi financera del 2008 l'ofensiva del capital ha estat la de retallar els drets sindicals dels treballadors amb les reformes laborals del PSOE (2011) i la del PP (2013) per desarmar les lluites obreres, abaixar salaris i condicions de treball. El

govern de coalició, acceptant la del PSOE, prometia la derogació de la del PP, però fins al moment encara està vigent i activa amb aparença de només una contra-reforma parcial pels compromisos adquirits per Brussel·les i amb la patronal que planegen contra la llibertat de negociació dels treballadors. Ja ho hem vist també amb l'SMI que ha estat un 1,2% per al 2021 amb una inflació del 5,5%. Igual amb les reformes de pensions les retallades en pensions i salaris, són moneda de canvi per a la devolució de les «ajudes», com ja ha ocorregut en Sanitat i en Ensenyament.

Les expectatives del conjunt del moviment obrer amb el govern de coalició progressista.

La denúncia de bipartidisme del 15M que el sistema polític funcionava per intercanvi de governs, per portar endavant bàsicament una mateixa política, sembla que s'ha complert una vegada més, portant a terme, amb falses promeses, els acords prèviament adquirits. En el cas de la reforma de pensions anant molt més enllà de les reformes que PSOE i PP van fer amb majoria absoluta i que inevitablement els va fer perdre-les deixant un sistema de blocs, que ha resultat igualment bipartidista.

La idea d'Unides Podem d'una reforma integral del sistema de pensions, lluny dels compromisos anteriors del Pacte de Toledo, que va presentar en la primera legislatura del 2018 de Sánchez creant una certa expectativa al moviment pensionista, va ser oblidada en aquesta mateixa legislatura en tornar a la dinàmica del Pacte de Toledo, legislatura que va acabar precisament per la revaloració de les pensions per l'IPC real, ja que el govern de Sánchez defensava només una referència a aquest.

El pas a un Govern de Coalició PSOE-UP va tornar a crear expectatives en el moviment obrer i pensionista contra les reformes laborals i de pensions, però s'ha vist que clarament l'entorn del pacte social i del Pacte de Toledo, és a dir la porta obligada de la pau social acceptada a la coalició és el camí de les reformes: les passades i futures, com així ha estat en aquesta legislatura.

Quantia de la pensió Mes	Revalorització per mes		Pèrdua anual (Acu - Mitjà) x 14
	2,5% IPC Mitjà	5,5% IPC Acumulat	
700 €	17,50 €	38,50 €	294 €
1000 €	25,00 €	55,00 €	420 €
1700 €	42,5 €	93,50 €	714 €

Aquestes expectatives incomplertes del govern de coalició van afectar al moviment pensionista. Va ser la causa de la seva posterior fragmentació i va deixar palès que els sindicats majoritaris no tan sols no reaccionaven, sinó que eren còmplices d'aquestes mesures regressives.

No obstant això, el moviment pensionista, fins i tot amb aquestes expectatives mai no ha abandonat, i ho ha deixat ben clar: NO AL PACTE DE TOLEDO. Tampoc no ha deixat la lluita contínua als carrers pel seu programa, amb gran sacrifici, punt de partida per a continuar lluitant per la unitat d'acció com ja s'ha vist en els mesos d'octubre i novembre. Lluita que serà ara ja clarament contra la reforma del 2021 de PSOE-UP.

La consigna que ha popularitzat la Marea Pensionista, «Governi qui governi, les pensions públiques es defensen», és la clau de la continuïtat de la lluita, ja que té present que la seva lluita li va arrabassar a Rajoy l'augment de l'IPC real en les pensions, després de fer-li perdre, a finals del 2016, la majoria absoluta i ho podrà fer i ha de fer-ho amb qualsevol altre govern.

La lluita pel salari i la pensió, un mateix eix de lluita de la unitat entre el conjunt de treballadors en actiu i jubilats, al costat del rebuig a les reformes laborals i de pensions.

Sense salari no hi ha pensions. L'actualització de salaris i pensions al Cost de la Vida és una de lluita que uneix a pensionistes i treballadors. L'IPC Anual

al novembre va pujar al 5,5%. Als pensionistes se'ns anuncia una retallada del 3,1% amb la nova Fórmula de Revaloració d'enguany. Els treballadors en actiu perdran fins a un 4%, segons convenis, ja que els salaris s'han negociat, per al 2021, amb un 1,5% de mitjana de pujada salarial en els convenis una pèrdua del 4,1% anual i l'SMI s'ha revaloritzat amb un 1,2% que representa un 4,4% de perduda de salari, i que fa retrocedir per anys l'objectiu d'acostar els salaris a la recomanació de la Carta Social Europea. Aquest és un clar resultat d'una política de Pacte Social; les retallades, ja que la

base del pacte és la Pau Social.

La lluita per les pensions ha d'entrar a les fàbriques, com sempre hem fet en el passat, pel fet que les pensions surten del salari en forma de cotitzacions socials. La lluita contra les Reformes de Pensions i Laborals i la perduda salaris efectius referents a la inflació és un camí de lluita comuna i necessari del conjunt de treballadors.

De fet, la necessitat d'aquesta lluita conjunta ja comença a plantejar-se en les últimes mobilitzacions d'octubre i novembre amb la participació i convocatòria conjunta en algunes localitats i autonomies de pensionistes i sindicats aliats al pacte social. Especialment a Euskadi. I en la solidaritat del moviment pensionista amb la lluita dels treballadors del metall pel seu salari.

Barcelona, desembre del 2021

Pensionistes de Lluita Internacionalista

València

La Saïdia per a qui l'habita

La Saïdia és un districte compost per diversos barris i se situa en la part centre/nord de la ciutat de València. Està compost d'una part de classe mitjana i una altra de classe treballadora, un districte interclassista i multicultural. Com altres de la ciutat de València, està perpètuament afectat per les agressions de la gentrificació conseqüència dels models de ciutat especulatiu i dirigits al turisme.

La gentrificació, a més de pujar el preu del lloguer i expulsar els veïns, et col·loca en el mapa turístic. Un bon exemple és l'intent de l'ampliació nord del port de València que continua amenaçant, no sols les nostres platges i el litoral, sinó també l'arribada massiva de turisme.

Malgrat això, la Saïdia continua pertanyent als seus veïns i veïnes. És un districte habitable, amb vida, amb les seves

pròpies dinàmiques (culturals, econòmiques) al marge del turisme i la gentrificació, popular.

Per desgràcia aquestes agressions també les sofreixen altres barris de la ciutat de València. És conegut l'atac que va patir el barri del Cabanyal en el seu moment amb l'enderrocament d'edificacions amb l'ànim de «modernitzar» la zona, però que l'única cosa que amagava eren projectes especulatius de caràcter urbanístic. O el barri de Benimaclet amb l'intent d'aplicar un PAI que els veïns i veïnes rebutgen o de posar-hi una residència d'estudiants on es troba l'antiga fàbrica de Letona, un projecte que de moment es troba paralitzat.

La protesta del barri de Sant Antoni, majoritàriament de composició treballadora, es va materialitzar el dia 11 de desembre amb una manifestació que va reunir més de 500 veïns i veïnes, no sols del barri sinó també d'altres que també tenen problemàtiques semblants de gentrificació i d'intents de desvirtuar la vida dels nostres barris.

La causa d'aquesta protesta del barri de Sant Antoni és l'intent de construir un edifici de grans dimensions que ocuparà un espai de 18.000 metres quadrats i comptarà amb 575 habitacions destinades a ús hotelier i residència d'estudiants. Segons les veïnes i col·lectius afectats, un projecte d'aquesta magnitud suposarà un gran impacte sobre el territori que afectarà negativament la vida quotidiana del barri promovent processos de gentrificació i el consegüent desplaçament del veïnat, com ja ha passat en altres zones de la ciutat de València.

De fet, la protesta posa el focus en la detecció d'altres projectes en el districte que ratifiquen aquests processos de mercantilització de la vida en els barris com, per exemple, la proliferació d'apartaments d'utilització turística, la substitució del comerç local per franquícies, el buidatge de finques senceres per a ser destinades al negoci turístic, entre altres.

Carlos Rodríguez
València

Vaga estudiantil 16 de desembre

Aturem la Llei Castells: per un pla de lluita de base a

El dijous 16 de desembre les estudiants universitàries vam fer vaga en contra de la proposta de llei del que aleshores era el Ministre d'Universitats, Manuel Castells. La manifestació, convocada per la Coordinadora d'Assemblees Interuniversitària (CAI) sota el lema «Aturem la Llei Castells», va reunir més d'un miler de persones i va tenir el seu punt àlgid a la Delegació del Govern Espanyol a Catalunya.

La Llei Orgànica del Sistema Universitari (LOSU), coneguda pel nom de Llei Castells pel seu promotor, és un projecte que persegueix tendir al model privatitzador de les universitats que ja és predominant a la majoria d'Europa (amb l'anomenat 3+2, 3 anys de grau universitari i 2 de màster) i a Estats Units.

Un dels elements clau per avançar en aquestes polítiques és el paper de les empreses privades a la Universitat. Els últims anys, la seva presència ha augmentat significativament en molts aspectes: s'han apoderat de tots els serveis i tasques de manteniment de les universitats -minvant la qualitat del servei, augmentant els preus i empitjorant les condicions de treball i el sou de les treballadores- i s'han lucrats de les anomenades pràctiques en empresa, una forma d'explotació de les joves, que sovint passen a treballar de forma gratuïta per una empresa sense que la tasca que duen a terme impliqui ni tan sols un aprenentatge.

En aquest marc, la Llei Castells pretén fer un pas més endavant i augmentar el poder del sector privat en els espais de decisió de les universitats públiques dotant de més competències el Consell Social, un òrgan en què la patronal té directament representació. Aquest espai té competències tan significatives i importants com la programació i gestió de l'activitat universitària, la cerca i supervisió del finançament de les universitats i l'aprovació de la relació de llocs de treball del personal de la Universitat i les seves modificacions. Aquestes atribucions, en mans de la patronal o condicionades pels seus interessos, implicaran una elitització del sector, la privatització dels serveis i, al cap i a la fi, el fet de posar la Universitat Pública al servei dels interessos privats.

A més, una Universitat Pública infrafinançada és la cirereta del pastís que necessita el sector privat per invertir i finançar la investigació pública, establint els criteris d'investigació i adaptant-los a les seves necessitats enlloc de a les de la societat. La pandèmia de la Covid-19 ens ha fet veure que necessitem una investigació pública forta i independent dels interessos del Capital. És per això que defensem la lluita conjunta de les treballadores de la Universitat i les estudiants, per uns contractes i unes condicions dignes de treball del personal investigador que repercuteixin en una millora de la tasca docent i investigadora.

a les universitats

Per si no fos poc, la Llei Castells també aprofundeix la infrarepresentació de l'estudiantat als òrgans de la Universitat, ja de per si paupèrrima. Entre d'altres, permet la reducció del nombre de membres al claustre, l'òrgan que suposadament dirigeix la Universitat i on tenen representació el Personal Docent i Investigador (PDI), el Personal d'Administració i Serveis (PAS) i les estudiants. Tot i que aquesta representació ja és actualment simbòlica i merament consultiva, un retrocés d'aquest tipus aprofundeix en la intenció de deixar fora dels espais de decisió un dels elements més dinàmic i combatiu que hi ha a la Universitat, el moviment estudiantil. La LOSU, a més, tampoc regula les pràctiques en empresa ni dona resposta a l'emergència lingüística del català, que també afecta el sistema universitari.

La vaga del 16 de desembre també es va convocar en contra de la *Llei de Convivència Universitària* (LCU), impulsada pel mateix Castells. Aquesta llei estableix la creació d'una *Comissió de Convivència* a les universitats que serà l'encarregada de classificar les faltes comeses per les estudiants en tres tipus: lleus, greus o molt greus. Per les primeres la sanció serà una amonestació privada o una acció «*educativa*» i «*recuperadora*». Per les segones, es contempla l'expulsió de fins a un mes o la pèrdua de drets de matrícula durant un curs acadèmic de la assignatura en què s'hagi comès la falta. Finalment, les faltes molt greus seran sancionades amb l'expulsió de 2 mesos a 3 anys o la pèrdua dels drets de matrícula durant un curs acadèmic. Aquesta nova llei és una eina més per aprofundir en la repressió del moviment estudiantil, tipificant com a falta greu, per exemple, l'impediment de la «*celebració d'activitats universitàries de docència, investigació o transferència de coneixement*», un mecanisme de lluita recurrent quan es fan vagues o mobilitzacions.

Des de Lluita Internacionalista, considerem la vaga i la manifestació del 16 de desembre, un pas endavant del moviment estudiantil, que s'oposa frontalment a la privatització d'una Universitat Pública que volem gratuïta, de qualitat i al servei de les classes populars. No és casualitat que aquella mateixa tarda el Ministre Castell dimitís del seu càrrec. Aquest fet segurament es deu més a la debilitat del Govern que no pas a la força, actualment en procés de recuperació, del moviment estudiantil. Tot i això, sí que reafirma el fet que la lluita és l'únic camí per avançar.

Per tot això, **fem a una crida a l'organització assembleària i de base de les estudiants i les treballadores de les universitats, per tal que la vaga del 16 de desembre sigui només l'inici d'un nou cicle de mobilitzacions que buidin les aules i omplin els carrers!**

Marc del Alcázar Julià

Xile. El matrimoni igualitari ja es llei

Que continui la lluita de la disidència sexual i de gènere!

El passat mes de desembre el senat xilè aprovava la llei de matrimoni igualitari, i es convertia en el 31è país a reconèixer legalment el matrimoni entre persones del mateix gènere. L'aprovació d'aquesta llei és un gran triomf de la mobilització i del moviment LGBT xilè, en un país profundament conservador, on segueix viva l'herència de la dictadura pinochetista -amb la família nuclear heteronormativa com a eix-, i amb un gran pes de l'església catòlica en les esferes econòmica, mediàtica i política. Així veiem com les pràctiques sexuals homosexuals no van ser despenalitzades fins a 1999, no es va legalitzar el divorci fins a l'any 2004 i, encara avui, l'avortament no és 100% legal. Aquest fet no és només un assoliment per al moviment LGBT xilè, sinó que suposa un gran avanç per a tota Llatinoamèrica, on el matrimoni igualitari és llei només en vuit països.

Aquest projecte de llei, que aborda les mancances de l'Acord d'Unió Civil aprovat en 2015 (drets de filiació, adopció, fertilització assistida,...), es va presentar durant el govern socialdemòcrata de Bachelet en 2017 i es va paraitzar quan Piñera va arribar al poder, recolzant-se en discursos reaccionaris com que el matrimoni passa per la unió heterosexual i ha de comportar a la reproducció.

Després de l'esclat social del 18 d'octubre de 2019 es produeix una *esquerdització* dels moviments socials: el moviment feminista, el moviment de la dissidència sexual i de gènere, i el conjunt de la classe treballadora i sectors populars posen sobre la taula una sèrie de demandes que no es queden només en drets democràtics, si no que van més enllà i clamen per la caiguda del règim hereu de la dictadura. Al juliol de 2021 Piñera, desbordat pel moviment i en un gest oportunista, cedeix i desbloqueja el projecte de matrimoni igualitari.

Si bé celebrem aquesta conquesta, sabem que en el marc d'aquest sistema capitalista i patriarcal qualsevol dret que guanyem estarà contínuament qüestionat. Així veiem com, per exemple, a l'estat espanyol -després de 16 anys d'haver-se aprovat la llei de matrimoni igualitari- encara escoltem discursos de líders polítics que neguen les nostres vides, els nostres desitjos i els nostres drets; sense anar més lluny, fa només unes setmanes, el partit d'extrema dreta VOX intentava pactar amb el PP per a eliminar les lleis LGBT de la Comunitat de Madrid. A Xile també ho hem vist: tan sols una setmana després de l'aprovació de la llei, i abans de les eleccions del 19 de desembre, l'ultradreta Kast afirmava que si guanyava intentaria retirar aquesta llei, al·legant que el matrimoni només pot ser entre parelles heterosexuales.

Cada dret que aconseguim és un pas endavant, però la situació del col·lectiu continua sent crítica. Les agressions, la precarietat i la discriminació continuen sent el pa de cada dia de les persones LGBT. Per això la lluita pels nostres drets ha d'anar acompanyada de la lluita per un canvi de sistema. Perquè la violència LGBTòfobica i l'opressió que patim les dissidències sexuals i de gènere és estructural i intrínseca a aquest sistema capitalista i cisheteropatriarcal. Des de Lluita Internacionalista felicitem a les companyes xilenes per aquest triomf i fem una crida a seguir mobilitzades, a la coordinació internacional de les dissidències i a l'organització del moviment totalment independent de tot govern i institució. Que continuï la lluita!

Cris Darriba

Xile

Hem derrotat Kast,

L'aclaparador triomf de Boric (55,87% dels vots) contra el pinochetista Kast (44,13% dels vots) a la segona volta de les eleccions presidencials, ha estat un rotund triomf del poble i la classe treballadora, la joventut, la dissidència sexual i altres. Milions a les grans ciutats, a la majoria de les regions i les comunes obreres i populars del país, es van abocar massivament a derrotar el perill que significava que el govern quedés en mans d'un defensor de la dictadura, misogin, que odia la dissidència sexual, el poble maputxe i la classe treballadora.

Va ser la consciència d'aquest perill al cap de milions i la força de l'esclat social que es nega morir el que va provocar la derrota de Kast. Per això, fins i tot, va ser derrotat el boicot que Piñera i la patronal van fer al transport públic, deixant sense microbusos els barris més pobres per tal que no anéssim a votar el 19 de desembre. El massiu odi al pinochetisme va ser el guanyador d'aquella jornada i va empènyer als carrers una celebració històrica, que només a Santiago van protagonitzar més d'un milió de persones.

Una victòria obre més possibilitats de triomfs. Kast pretenia castigar, com volia fer Piñera, el poble que va sortir als carrers a la rebel·lió popular del 2019. Les seves mesures repressives, la seva negativa a acceptar les més elementals demandes contra la desigualtat social, la seva criminalització de la mobilització va ser brutalment derrotada a les urnes. Va ser així perquè milions reivindicuem aquestes jornades de lluita, i sobretot, seguim exigint el que demanàvem als carrers: prou de desigualtat social, d'institucions corruptes, de sous i pensions de misèria, de col·lusions empresarials, de destruir el nostre medi ambient.

La convicció que el país ha de canviar, el descontentament social, continua present al país. Això és el que han demostrat les eleccions. Necessitem acabar amb les AFP [fons de pensions privats], amb el lucre a l'educació, la salut i l'habitatge, amb la manca de drets democràtics per a les dones i la dissidència sexual, amb la constitució de Pinochet i el predomini dels interessos d'uns quants grans empresaris i les multinacionals sobre les riqueses del país. Necessitem sous dignes i pensions dignes, necessitem garantir el dret de totes de viure dignament.

ara anem per més

El triomf contra Kast ha demostrat que aquest anhel segueix present. Lamentablement, moltes d'aquestes demandes no són presents al programa de govern de Boric. Hem de ser clars, hem de ser honestos. Tampoc no ha anunciat mesures amb la urgència que necessitem. Al revés, se'ns demana temps i paciència per a «canvis graduals», mentre segueix la vergonyosa desigualtat social al país, mentre uns quants viuen amb milers de milions, i milions vivim amb molt poc.

Tres tasques immediates i impostergables per impulsar-les abans que Boric assumeixi [la presidència]

1. Hem de portar les demandes socials urgents per canviar el país a la Convenció Constitucional, plantejant aquelles mesures necessàries per acabar amb la desigualtat al país: renacionalització i reestatització dels recursos naturals, començant pels recursos miners, l'aigua, el mar, els boscos entre d'altres; la fi del Codi laboral; l'autodeterminació i la devolució del territori dels pobles originaris; la dissolució dels Carabiners; el dret a l'avortament lliure i gratuït garantit per l'Estat, entre d'altres mesures. Per això, ens oferim a ajudar a reunir les signatures de projectes que ja estan en curs, així com a començar a recollir-ne per altres mesures.

2. Exigir ara la quarta retirada [que es puguin recuperar part dels fons dels plans de pensions per pal·liar les situacions de pobresa¹], la continuïtat de l'Ingrés Familiar d'Emergència², que s'aturin els acomiadaments i que els sous augmentin segons l'alça del cost de la vida, el tancament del petit comerç a les 19 hores, la fi de la subcontractació i dels contractes precaris, que els treballadors de la salut privada tinguin descans compensatori, entre d'altres.

3. Ens hem d'organitzar des dels sindicats, federacions estudiantils, organitzacions socials i assemblees territorials, per aixecar un plec nacional de demandes que enfrontin la difícil situació que vivim milions de famílies. Hem d'exigir-les mobilitzats als carrers, hem de fer valer el nostre esforç i sacrifici a la derrota del Pinochetista Kast.

Hem de construir una organització de la classe treballadora, la joventut, les dones i el poble.

Per poder organitzar aquesta tasca, per solidaritzar-nos amb totes les lluites, per democratitzar les organitzacions sindicals i socials des de la base, ens hem d'unir les i els lluitadors socials en una mateixa organització. Per canviar el país en benefici del poble i la classe treballadora, i acabar amb el domini dels empresaris i les multinacionals, ens hem d'unir. Perquè sigui la classe treballadora i el poble qui

governi a Xile i al món, ens hem d'unir. Per això, i per ajudar en aquest esforç urgent, és que et convidem a unir-te al MST, un moviment en construcció.

29/12/2021

Secció de la UIT-QI de Xile

Notes

¹ La Cambra de Diputats de Xile va rebutjar el projecte de llei que establia una quarta retirada de fons des de les AFP -fons pensions privades-

² L'Ingrés Familiar d'Emergència (IFE) Universal va consistir en un ajut econòmic per donar suport a les llars més afectades per la crisi sanitària i econòmica provocada pel covid-19.

Portugal. Eleccions

Despertar a l'esquerra

El Movimento Alternativa Socialista (MAS) de Portugal es presenta a les pròximes eleccions legislatives del 30 de gener de 2022 als 22 districtes del país. Renata Cambra (30 anys), docent, activista, i líder nacional del MAS, serà la portaveu i cap de llista per Lisboa. Estractem les declaracions del MAS per a les eleccions.

El balanç d'aquests sis anys de la *Geringonça* (govern del PSP en solitari però amb suport exterior de *Bloco de Esquerda* i el *Partit Comunista de Portugal*) evidència la ineficàcia d'aquesta solució de governabilitat: lluny d'haver revertit el llegat de la Troika, ens trobem actualment amb un país que només coneix la precarietat, els salaris de misèria, uns serveis públics totalment venuts i una transició energètica que no és més que una il·lusió. El resultat de sis anys de govern de la *Geringonça* és el creixement de la extremadreta autoritària i racista, i l'enfortiment del PSP (Partit Socialista), un partit íntimament lligat als interessos dels poderosos d'aquest país, i del qual no podem esperar res més que engrunes, promeses buides i mitges tintes. Així, el MAS es presenta a aquestes eleccions per «*Despertar a l'Esquerra*» (lema de campanya) que, en els últims 6 anys, ha abandonat el seu programa i la mobilització als carrers per a dedicar-se a fer el paper de crossa del PS. No s'entén com resulta tan fàcil per al BE (*Bloco de Esquerda*) i el PCP (*Partido Comunista de Portugal*) sumar-se al PS, però no són capaços d'ajuntar-se entorn de la construcció d'una alternativa política pel país.

Això no ens serveix. Portem 6 anys marcant el ritme. El MAS es proposa contribuir a la construcció d'un futur digne per a tots i totes, sense cap

explotació ni opressió. Qui ja ens acompanya coneix la nostra lluita constant al costat de les classes populars, al contrari del que ha fet l'esquerra tradicional en els últims anys.

Estem farts de verborrea. Ens presentem a aquestes eleccions per defensar el nostre planeta dels interessos dels mercats. No més solucions verdes falses com el liti. Transició energètica per crear ocupació, no pas per acomiadar a més treballadors i treballadores. Inversió eficaç en ferrocarril i mobilitat més enllà de les principals ciutats.

Estem farts de les engrunes. Si aconseguim la representació parlamentària, el MAS lluitarà al parlament i als carrers amb la joventut, pel lloguer accessible pels estudiants, per la fi de les empreses de treball temporal i perquè l'1% dels Pressupostos de l'Estat es destinin a fer efectiva la protecció de les dones víctimes de violència domèstica.

Estem farts d'aquest sistema. Estem farts de l'extrema dreta. Volem una vida digna. Lluitarem per la setmana laboral de 4 dies per a aconseguir la plena ocupació. Tampoc dubtarem en exigir la detenció i l'embargament dels béns dels poderosos que van robar i van endeutar el país. És urgent acabar amb els paradisos fiscals i posar impostos a les grans fortunes.

**Hi ha una alternativa!
Segueix la nostra campanya!
Uneix-te al MAS!**

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: lluitainternacionalista

